

... Als Pippi Langkous het kan, kan ik het ook ...

In 1972, we hadden net een kleuren TV in huis, keken we elk weekend trouw naar de avonturen van Pippi Langkous. Wat voor spannende dingen zij allemaal niet meemaakte, zoals: een boomhut bouwen, boeven verjagen, reizen met een luchtballon, auto's of het eigen paard optillen en op het dak van villa Kakelbont klimmen. Dit is slechts een kleine opsomming van waar Pippi ons elke aflevering weer, mee wist te verrassen.

Voor de beeldvorming: Marcel was destijds 9 jaar en ik was destijds 10 jaar.

Wat in die periode diepe indruk op mij gemaakt heeft, is dat Pippi ook een ware keukenprinses was en op een dag zelfs echte spijkersoep gemaakt heeft die zij vervolgens Tommy en Annika serveerde. En terwijl Tommy en Annika met enige schroom hun soep naar binnen lepelden, lieten ze al die grote en kleine spijkers voor de zekerheid toch maar op hun bord liggen ... Maar Pippi Langkous, die deinsde natuurlijk nergens voor terug en stak diverse spijkers, alsof het de normaalste zaak van de wereld was, in haar mond. Op de TV was duidelijk te zien dat Pippi die spijkers met haar mega-sterke gebit gewoon in kleine stukjes beet en die vervolgens zelfs doorslikte !!!

En die beelden hebben mij destijds al mateloos gefascineerd: hoe kun je in hemelsnaam spijkers eten, dat kan toch niet? En waarom kan Pippi Langkous dat dan wel? Op een vrijdagavond, terwijl Marcel en ik in de keuken aan het spelen waren, kwam vaders terug van een karwei (open haard bouwen bij goede vrienden Jo en Paula in Treebeek) en leegde meteen de broekzakken van zijn

werktenu op het aanrecht in de keuken. Daarna waste ie zijn handen, haalde voor zichzelf een biertje uit de kelder en ging ontspannen TV kijken.

Naast duimstok, wat velletjes papier en een potlood, lagen er ook verschillende spijkers op het aanrecht. Op dat moment vertelde ik tegen Marcel dat ik, net als Pippi Langkous, in staat was om die spijkers op te eten ... En om mijn woorden kracht bij te zetten, stak ik spontaan een paar van die op het aanrecht gelegen spijkers in mijn mond, maakte wat kauwbewegingen en deed vervolgens ook nog eens of ik het allemaal erg lekker vond waarna ik deed alsof ik die door mij in stukjes gebeten spijkers, ook nog eens doorslikte. Just for the record: dat doorslikken van die spijkers heb ik natuurlijk niet gedaan, want ik „parkeerde“ die spijkers gewoon even in de ruimte tussen mijn tanden en wang.

Marcel die dit tafereel met grote ogen had gadegeslagen, had mijn „truc“ helemaal niet door en hij wilde natuurlijk ook niet voor zijn broer onderdoen. Dus Marcel aarzelde geen seconde en besloot onmiddellijk mijn „goede“ voorbeeld te volgen. En voor ik het goed en wel besepte, had Marcel ook al een paar spijkers in zijn mond gestopt, maakte wat kauwbewegingen met zijn kaken en slikte vervolgens, tot overmaat van ramp, die spijkers door ... En daarna opende hij ook nog eens demonstratief zijn mond om mij te laten zien dat hij, net als Pippi Langkous, in staat was om spijkers te eten en door te slikken.

Ik was erg geschrokken en rende meteen naar mijn vader toe en vertelde hem dat broerlief/zoonlief Marcel zojuist een paar spijkers had opgegeten. Mijn vader stond op van de kamertafel, liep de keuken in en vroeg aan Marcel of hij zojuist spijkers had doorgeslikt. Tot overmaat van ramp, verklaarde Marcel zonder ook maar iets te blikken of te blozen, dat dat allemaal quatsch was. Ja, hij had inderdaad even wat spijkers in zijn mond gedaan, maar die vervolgens heus niet doorgeslikt. En tot overmaat van ramp, beweerde Marcel ook nog eens doodleuk dat ik het verhaal „dat hij spijkers had doorgeslikt“, compleet had verzonnen.

Toen maakte zich een lichte paniek van mij meester. Ik haalde vlug moeders erbij en vertelde ook haar, inmiddels in tranen, in een paar zinnen wat er zojuist gebeurd was en dat Marcel toch echt een paar spijkers had ingeslikt. Maar Marcel gaf nog steeds geen krimp en bleef stug volhouden dat ik dat verhaal van „spijkers doorslikken“ toch echt compleet verzonnen had ...

Uiteindelijk heeft moeders het zekere voor het onzekere genomen en huisarts van de Brekel gebeld. Die stond binnen 30 minuten bij ons op de stoep. En pas toen heeft Marcel durven te vertellen dat ie eerder op de avond inderdaad een paar spijkers had ingeslikt. De huisarts hoefde zich vervolgens niet lang te bedenken. En niet veel later reed de ambulance voor en is Marcel naar het ziekenhuis in Heerlen gebracht. Nog diezelfde vrijdag avond liet de in de haast gemaakte röntgenfoto er geen enkele twijfel over bestaan: Het nadoen door Marcel van Pippi Langkous, was helemaal gelukt want op die röntgenfoto waren toch echt een paar spijkers in zijn maag te zien ...

Marcel is meteen op een speciaal dieet van kruidkoek, bananen en volle melk gezet. Hij moest elke 2 uur daarvan eten en drinken. En zijn ontlasting werd de dagen daarna nauwkeurig door het verplegend personeel onderzocht. Verspreid over maandag en dinsdag heeft Marcel in totaal uiteindelijk vier – inmiddels behoorlijk door roest aangetaste spijkers – weten uit te poepen. En dus is Marcel dinsdagavond uit het ziekenhuis ontslagen en door vaders opgehaald.

Eind goed, al goed !!!

Een verhaal van Marcells broer: Pierre Linssen